

ser og afgørende Bestemmelser, saa nær som man kan naa det, om, under hvilke Forhold de vedkommende skulle være berettigede til at modtage Hjælp som uforskyldt arbejdsløse og under hvilke ikke. — Paa samme Vis ere de nærmere Betingelser sikkert heller ikke klare, hvorom den ærede Forslagsstiller i sidste Stykke af § 7 udtaler, at Arbejdsløshed „foraarsaget af Sygdom og Invaliditet giver ikke Ret til Understøttelse af Kasserne“. Jeg tror ogsaa, at vi her maa bestemt præcisere, hvad der forstaas ved Invaliditet. Skal dermed forstaas en saadan Invaliditet, som efter Ulykkesforsikringsloven betinger Invaliditetsgodtgørelse eller ikke? Ogsaa dette Spørgsmaal maa sikkert nærmere præciseres, og ligeledes et Spørgsmaal, der hænger sammen hermed, nemlig om al Arbejdsløshed er sideordnet til Hjælp fra disse Arbejdsløsheds-kasser. Det er man ogsaa gaaet noget let hen over, idet man i § 10, sidste Stykke udskyder den lige saa vanskelige Sag om Sæsonarbejdsløshed til Afgørelse ved kgl. Resolution. Jeg tror, at før vi gaa til en Gennemførelse af Loven, maa vi ogsaa her være langt mere enig om, hvad Sæsonarbejdsløshed betyder i Retning af vedkommende Arbejders Fordring paa Kassen, om vedkommende Arbejder staa sideordnet med Arbejdere i andre Fag osv. Alt dette kan ikke udskydes til Afgørelse ved kgl. Resolution. Det maa nærmere bestemmes i Lovforslaget for derfra at kunne gaa ind i Vedtægterne for de forskellige Kasser.

Det er fremhævet ogsaa af den ærede Forslagsstiller, at det væsentlig er den bestaaende Sygekasselov, hvortil dette Lovforslag er knyttet. Der er imidlertid Bestemmelser i Sygekasseloven, som jeg mener, at man ikke skulde have ladet ligge, men have medtaget i det her foreliggende Lovforslag. Heriblandt skal jeg nævne § 3 c., hvor der staa, at vedkommende som Betingelse for at kunne optages i en saadan Kasse ikke maa have over 35 Kr. i ugentlig Gennemsnitsindtægt. Jeg tror, at det er en Gennemsnitsindtægt, som kan falde adskillige for Brystet. De allerfleste Steder i Landet, og navnlig ude paa Landet, er en Gennemsnitsfortjeneste af 35 Kr. ugentlig jo en saa høj Fortjeneste, at de fleste ville have vanskelig ved at forstaa, at man her ikke er kommen ud over den Grænse, hvor Staten skulde have Forpligtelse til at bidrage til vedkommendes Underhold, naar han en Tid er arbejdsløs. Det er ganske vist saaledes, at

disse 35 Kr. ugentlig eller ca. 1,800 Kr. aarlig er det samme, der er fastsat som Grænsen for Optagelse i en anerkendt Sygekasse her i Kjøbenhavn, hvor Grænsen for Optagelse er sat til 1,800 Kr. i Aarsfortjeneste. Men samtidig hermed er den samme Grænse for Provinsbyernes Vedkommende sat til 1,200 à 1,400 Kr. og for Landets Vedkommende til 800 à 1,000 Kr. — det sidste retter sig efter, om vedkommende Landdistrikt ligger nærmere ved eller fjernere fra en By. Men ogsaa dette, at man i Loven om anerkendte Sygekasser maa have disse forskellige Grænser for Hovedstaden, de større Provinsbyer og Landet, synes mig peger hen paa, at det er den naturligste og rigtigste Vej at gaa i denne Sag, at lade Kommunerne selv tage sig deraf. I saa Tilfælde vil Kjøbenhavns Kommune ligesom over for Sygekasserne muligvis sætte Maksimumsindtægten for dem, der overhovedet kan være Tale om at lade faa Del i denne Understøttelse, til 1,800 Kr., medens man andre Steder kunde gaa ned til 1,200 à 1,400 Kr. eller 800 à 1,000 Kr. — Ogsaa i en anden Henseende kunde jeg ønske nærmere Forbindelse mellem Sygekasseloven og det foreliggende Forslag. I Bestemmelsen om, hvad hver enkelt Kasse overhovedet kan faa af Statstilskud, og hvad hver enkelt Kasse overhovedet kan anvende til sine Medlemmer, har Forslagsstilleren stillet dette ganske frit, og der kan jo være noget tiltalende i, at Bestyrelserne for Kasserne staa ganske frit over for, hvorvidt de ville yde den vedkommende arbejdsløse enten til Rejsehjælp eller til Huslejhjælp eller kontante Bidrag eller Hjælp in natura, men jeg tror dog, at noget fastere Regler vilde være paa sin Plads. Størrelsen af Tilskuddet fra Statskassen, de 120,000 Kr., er jo sat, uden at jeg ser, hvorledes den ærede Forslagsstiller er kommen til dette Tal. Mon det ikke vil vise sig, at denne Sum i alt Fald i de første Aar, før Kasser af denne Art komme ret i Gang, vil være alt for stor, men derefter hurtigt vil vise sig at være for lille? I de første Aar synes derfor disse Foreningers Andel i Statskassens Midler at blive et Slags Lotterispil. Kasserne kunne tænkes i de første Aar at tage et højt Medlemsbidrag, da der neppe vil blive mange saadanne Kasser i Begyndelsen, og i saa Tilfælde ville de af deres Part af de 120,000 Kr., der kan udgøre indtil Halvdelen af Kassens samlede Medlemsbidrag, kunne tilbagebetale deres Med-